

Komentář k základním výsledkům SLDB 2021 v České republice

Výsledky SLDB 2021 jsou zpracovány a publikovány podle místa obvyklého pobytu. Z tohoto hlediska jsou plně srovnatelné s výsledky SLDB 2011. Zpracovány byly údaje za obyvatelstvo, domy, byty a hospodařící domácnosti. Základní výsledky představují jednotlivá témata zjišťovaná ve sčítání podle velikostních skupin obcí a krajů.

Obyvatelstvo

K rozhodnému okamžiku sčítání, tj. k 26. 3. 2021, žilo na území České republiky 10 524 167 obvykle bydlících osob, což ve srovnání s předchozím sčítáním bylo o 87,6 tisíc obyvatel více. Nejvíce obyvatel žilo ve Středočeském kraji, dále pak v hlavním městě Praze, Jihomoravském a Moravskoslezském kraji. Každý z těchto územních celků měl více než milion obyvatel. Regionem s nejnižším počtem obyvatel byl Karlovarský kraj, kde k rozhodnému okamžiku žilo necelých 280 tisíc obvykle bydlících obyvatel. Z celkového počtu obyvatel žila zhruba pětina ve městech s více než 100 tisíci obyvateli. V obcích do 2 tisíc obyvatel žilo 27 % obyvatel České republiky.

V relativním vyjádření 97,5 % obvykle bydlících obyvatel mělo zároveň na území České republiky trvalý pobyt. 2,2 % pak představovali cizinci s povolením k dlouhodobému pobytu. Zbývajících 0,3 % obvykle bydlících obyvatel pobývalo na území státu bez registrovaného pobytu.

Polovina obyvatel deklarovala, že v době sčítání žila v obci svého narození. Dle zjištěných údajů lze vyjádřit, že podíl rodáků vzrůstá s velikostí obce. V obcích do 5 tisíc se jejich podíl pohyboval mezi 44–47 %. Ve větších obcích nad 20 tisíc obyvatel podíl rodáků překročil dokonce polovinu. Rozdíly jsou patrné také v regionálním pohledu. Nadpoloviční většinu obyvatel tvořili rodáci ve všech moravských krajích. Jejich největší podíl 56 % měl Moravskoslezský kraj. Na druhé straně byl například kraj Středočeský, kde v době narození bydlelo ve stejné obci jako při sčítání necelých 42 % obyvatel. Bydliště v době narození v zahraničí deklarovalo 6,5 % osob. V tomto směru jednoznačně vyčnívá hlavní město Praha, kde má rodiště v zahraničí téměř 16 % obyvatel.

Podle výsledků vzrostl počet cizích státních příslušníků bydlících na území České republiky. Cizinci tvořili 4,7 % populace. Obecně lze říci, že nejčastěji zastoupenou kategorií byly osoby pocházející z evropských zemí mimo EU. Vůbec nejpočetnější skupinou byli Ukrajinci, kteří představovali bezmála třetinu všech cizinců. V absolutním vyjádření se jednalo o více než 150 tisíc osob. Následováni byli Slováci (95 tisíc), Vietnamci (54 tisíc), Rusy (35 tisíc) a Poláky (14 tisíc). S rostoucím počtem obyvatel obce se zvyšoval podíl osob s cizím státním občanstvím. V obcích s více než 100 tisíci obyvateli tvořili cizinci desetinu populace. Z hlediska regionálního rozložení se cizinci v absolutním počtu nejvíce koncentrovali v Praze a ve Středočeském kraji.

Průměrný věk obyvatele České republiky dosáhl 42,7 let. Je to o 1,7 let více než před deseti lety. Oproti trendu z předchozích desetiletí vzrostl počet osob ve věkové skupině 0–14 let. Přírůstek o více než 200 tisíc znamenal, že podíl dětské složky na celkové populaci vzrostl na 16,1 %. Narostl rovněž podíl osob v nejstarší věkové skupině 65 a více let, která tvořila pětinu obyvatelstva. Výsledky sčítání tak potvrzují jev stárnutí populace. Úbytek počtu obyvatel v produktivním věku dosáhl téměř 600 tisíc osob a podíl této skupiny ve věku 15–64 let klesl na 63,5 %. Rozdíly v zastoupení jednotlivých věkových skupin lze pozorovat také v regionálním členění. Patrné je především specifické postavení Prahy vůči ostatním krajům. Při pohledu na prostorové rozložení dětské složky v populaci je zjevný rozdíl mezi Prahou a sousedícím Středočeským krajem. V širším zázemí hlavního města převažuje v rámci porovnání těchto dvou územních celků více podíl dětské složky, naopak nižší je podíl obyvatel v produktivním věku. Regionálním rozdílem odpovídá věková struktura i dle velikostních skupin obcí. V městech nad 100 tisíc obyvatel je zastoupení dětské a postproduktivní složky podprůměrné a naopak produktivní složka je nad celorepublikovým průměrem.

Přestože se počet mužů od Sčítání 2011 zvýšil o 1,5 %, v populaci stále mírně převažovaly ženy (50,7 %). Nejčetnější skupinou obyvatelstva podle rodinného stavu byly svobodné osoby. V případě mužské kategorie tvořily 48 % všech obvykle bydlících. Mezi ženami byl jejich podíl o něco nižší, a to 38 %. Vyšší podíl svobodných na úkor ženatých/vdaných bylo možné pozorovat především v hlavním městě Praze. Nadprůměrné zastoupení v kategorii ženatých/vdaných měl Kraj Vysočina a Zlínský region. Za posledních deset let významně vzrostl počet rozvedených osob, v celkovém úhrnu o více než 160 tisíc. Tradičně nejvyšší rozdíl mezi pohlavími je v kategorii ovdovělých, kde počet žen převyšuje nad počtem mužů téměř pětkrát.

Vzdělanostní struktura obyvatelstva potvrdila vývoj nastolený v posledních letech. Obecně lze konstatovat, že se zvyšuje podíl osob s vyšším stupněm vzdělání. Při Sčítání 2021 bylo evidováno 1 552 407 lidí s vysokoškolským diplomem, což představuje 18,7 % obyvatelstva staršího 15 let se zjištěným stupněm vzdělání. Navzdory tomu, že ubylo osob, které absolvovaly střední školu bez maturity, jednalo se stále o nejčetnější skupinu obyvatel podle vzdělání. Na druhé straně vzrostl počet těch, kteří mají úplné střední vzdělání s maturitou (včetně nástavbového a pomaturitního), vyšší odborné vzdělání či konzervatoř. Z hlediska územního srovnání měla nejvyšší podíl vysokoškolsky vzdělaných lidí Praha (33,7 %), což znamená, že každý třetí člověk bydlící v Praze vystudoval vysokou školu. Nejvyšší podíl osob se základním vzděláním (včetně neukončeného) a osob bez vzdělání měl Ústecký a Karlovarský kraj. Stejně jako v Praze, tak i v ostatních městech nad 100 tisíc obyvatel byl podíl vysokoškolsky vzdělaných lidí nad celorepublikovým průměrem.

Další zjišťované údaje a z nich publikované výstupy se týkaly ekonomických charakteristik obyvatelstva. V celkovém pohledu došlo za poslední dekádu k nárůstu počtu osob zahrnutých mezi pracovní sílu (zaměstnaných a nezaměstnaných) na téměř 5,6 milionu, což odpovídá 53,5 % obyvatel se zjištěnou ekonomickou aktivitou. Za posledních deset let výrazně (o více než 330 tisíc) stoupl počet pracujících důchodců, kterých bylo v roce 2021 sečteno necelých 566 tisíc. Mimo pracovní sílu bylo zahrnuto 46,5 % osob se zjištěnou ekonomickou aktivitou, z toho polovinu tvořili nepracující důchodci a necelou třetinu žáci a studenti.

Většina zaměstnaných pracovala v postavení zaměstnance (76,1 %). Jako OSVČ pracovalo 13,6 % zaměstnaných a jen 1 % osob zaměstnávalo v rámci svého podnikání další osoby.

Více než čtvrtina, konkrétně 27,5 % zaměstnaných v Česku, u kterých se podařilo zjistit odvětví ekonomické činnosti jejich zaměstnavatele, pracovala v průmyslu. V zemědělství, lesnictví a rybářství pracovalo pouze 3,2 % ze všech zaměstnaných se zjištěným odvětvím ekonomické činnosti. Patrné jsou rozdíly v regionálním rozložení jednotlivých odvětví. Zemědělství bylo doménou menších měst a obcí, v těch nejmenších do 199 obyvatel v něm pracovalo téměř 13 % zaměstnaných. Pro srovnání naopak v největších městech pouze necelé 1 %. Průmysl měl největší podíl ve městech střední velikosti. Jednou z mnoha zajímavostí je mimo jiné to, že každý desátý pracující v Praze byl v odvětví informačních a komunikačních činností.

Otázka na náboženskou víru byla dobrovolná, možnost neodpovědět využilo 30 % osob. Příslušnost k církvi či náboženské společnosti deklarovalo necelých 1,4 milionu obyvatel, naopak odpověď bez náboženské víry zvolilo více než 5 milionu obyvatel. Z konkrétních uváděných církví nebo náboženských společností byla nejvíce zastoupena Církev římskokatolická (741 tisíc). Přibližně 960 tisíc osob se označilo za věřící, ale nehlásící se k žádné církvi, náboženské společnosti nebo směru.

V dobrovolné otázce na národnost se k české národnosti, ať už samostatně nebo v kombinaci s jinou národností, přihlásilo 6,4 milionu osob, k moravské národnosti více než 550 tisíc osob. Z ostatních národností lidé nejčastěji deklarovali slovenskou, ukrajinskou, vietnamskou a polskou. Bez vyplnění nechala tuto otázku necelá třetina dotazovaných.

Téměř polovina zaměstnaných pracuje v obci svého obvyklého pobytu. Významná je skupina obyvatelstva pracujících přímo na adrese obvyklého pobytu (19,6 % zaměstnaných). Dalších 21,6 % pracuje v jiné obci okresu obvyklého pobytu. Přes 60 % žáků a studentů studuje v obci obvyklého pobytu. V hlavním městě Praze, Jihomoravském, Moravskoslezském, Libereckém a Plzeňském kraji převažují zaměstnaní pracující na jiné adrese v obci obvyklého pobytu. Dominantní postavení měla Praha, kde podíl osob pracujících v obci

obvyklého pobytu přesáhl 81 % všech zaměstnaných se zjištěným místem pracoviště. Ovlivněno je to mimo jiné tím, že Praha je zároveň obcí, okresem a krajem. Významný podíl zaměstnaných vyjíždějících za prací do zahraničí vykazovaly kraje na hranicích s Německem, případně Rakouskem. Vůbec nejvyšší podíl zaměstnaných v zahraničí žije v Karlovarském kraji (8,8 %).

Ve všech krajích převažují žáci a studenti studující na jiné adrese v obci obvyklého pobytu, nejvíce v Praze (95 % všech žáků se zjištěným místem školy). Z ostatních krajů byl tento podíl nejvyšší v Moravskoslezském kraji (více než 65 %), zatímco nejnižší ve Středočeském kraji (přibližně 45 %). Středočeský kraj měl naopak nejvyšší zastoupení v části populace studující v jiném kraji (téměř 22 %).

Nejčastěji používaným hlavním dopravním prostředkem pro cesty do zaměstnání a škol byl na republikové úrovni automobil řízený vyjíždějící osobou. Využití automobilu a autobusu klesá s narůstající velikostí obce a na úrovni největších měst se nejvyužívanějším dopravním prostředkem stala městská hromadná doprava (MHD). Pěšky nejčastěji lidé dochází do práce či školy v obcích střední velikosti, tj. v kategorii od 10 do 50 tisíc obyvatel.

Odlíšnému využívání dopravních prostředků podle velikostních skupin obcí nad 100 tisíce obyvatel odpovídá i rozdílné postavení hlavního města ve srovnání s ostatními kraji. Nejčastějším dopravním prostředkem byla dle zpracovaných odpovědí městská hromadná doprava.

Mezi 4,4 miliony žen ve věku 15 a více let se zjištěným počtem živě narozených dětí bylo 1,9 milionu žen se dvěma dětmi a z celku tak tvořily 43,2 %. Počet bezdětných žen dosáhl téměř 1 milionu a představoval podíl 22,5 %. Třetí nejvyšší zastoupení pak měly ženy s jedním živě narozeným dítětem, kterých bylo přes 0,8 milionu. Průměrný počet živě narozených dětí připadající na jednu ženu ve věku 15 a více let se zjištěným počtem dětí dosáhl hodnoty 1,57. Ženy se dvěma dětmi tvořily nejčetnější skupinu žen ve věku 15 a více let se zjištěným počtem dětí ve všech krajích. Nejnižší hodnoty dosáhl tento podíl v hlavním městě Praze, a to 35,4 %. Druhý nejnižší podíl byl zaznamenán v Karlovarském kraji (41,5 %), naopak ten nejvyšší byl v Královéhradeckém kraji (přes 46 %). Skupinu s druhým nejvyšším zastoupením mezi ženami staršími 15 let představovaly ženy bezdětné ve všech krajích vyjma Karlovarského a Ústeckého, kde to byly ženy s jedním dítětem. Podíl bezdětných žen mělo ze všech krajů nejvyšší hlavní město Praha (33,1 %) a naopak nejnižší Karlovarský kraj (19,8 %).

Domy

K 26. 3. 2021 bylo v České republice celkem 2 317 276 domů. Ve srovnání s předchozím sčítáním v roce 2011 tak přibylo více než 159 tisíc domů. Téměř dva miliony domů v Česku bylo v době sčítání obydlených, neobydlený byl přibližně každý sedmý dům. V relativním vyjádření bylo 84 % domů obydlených. Při pohledu na data za jednotlivé kraje byl rozdíl mezi nejvyšší a nejnižší hodnotou obydlenosti přibližně 16 procentních bodů. Maximální podíl – přes 90 % – měla Praha a Moravskoslezský kraj. Nad celorepublikovým průměrem byl dále kraj Karlovarský, Jihomoravský, Olomoucký, Ústecký a Zlínský. Méně než 80 % obydlených domů měly jen dva kraje – Kraj Vysočina a Jihočeský kraj.

Více než dva miliony domů, tedy naprostou většinu domovního fondu, představují rodinné domy. Bytových domů je zhruba desetkrát méně. Z celkového počtu obydlených domů bylo více než 1,7 milionu rodinných a více než 207 tisíc bytových. Struktura obydlených domů podle druhu domu je dána zejména charakterem zástavby v konkrétním území a souvisí také s rozložením podle velikostní skupiny obcí. Se zvyšující se velikostí obce roste zastoupení bytových domů a klesá podíl rodinných domů. V územním členění měly výrazně podprůměrné zastoupení rodinných domů kromě Prahy také Karlovarský a Ústecký kraj.

Nejčastějším vlastníkem domů byly fyzické osoby, které vlastnily téměř 88 % všech obydlených domů v Česku. U rodinných domů byla tato hodnota ještě vyšší, a to přes 95 % ve všech čtrnácti samosprávných krajích. I v tomto případě platilo, že podíl vlastnického práva fyzických osob klesá s rostoucí velikostí obce ve prospěch jiných forem vlastnictví. Druhou nejčetnější formu vlastnictví obydlených domů představovala kategorie spoluvlastnictví vlastníků bytů, která je typická především pro bytové domy. V roce 2021 vlastnila obec nebo stát pouze 31 tisíc obydlených domů, což znamenalo podíl zhruba 1,6 %. Ještě nižší hodnoty pak měla

kategorie obydlených domů ve vlastnictví bytového družstva, v celkovém úhrnu přibližně 13 tisíc obydlených domů (cca 0,7 %). Z územního pohledu se v tomto směru výrazněji odlišovala pouze Praha, Moravskoslezský a Ústecký kraj. V těchto krajích byly ve srovnání s ostatními významněji zastoupeny obydlené domy právě ve vlastnictví bytového družstva.

Struktura obydlených domů podle období výstavby odrážela nejen novou výstavbu ve sledovaných obdobích, ale i intenzitu rekonstrukcí starších domů. Více než polovina domovního fondu byla postavena nebo zásadně rekonstruována po roce 1970, v desetiletí po roce 2011 to bylo úhrnem přes 200 tisíc staveb. Průměrné stáří obydlených domů činilo 51,9 let. V průměru nejstarší obydlené domy byly v Ústeckém kraji (62,8 let), naopak nejmladší shodně v krajích Středočeském a Zlínském (47,9 let). Ve struktuře obydlených domů podle období výstavby byly mezi kraji značné rozdíly. Například v kraji Ústeckém a Libereckém byl zhruba každý pátý obydlený dům postaven před více než 100 lety. V případě výstavby domů za posledních deset let zase výrazně vyčníval Středočeský kraj oproti ostatním, od roku 2011 v tomto území přibýlo zhruba 50 tisíc nových domů, v době Sčítání 2021 obydlených.

S obdobím výstavby a rekonstrukce úzce souvisí také parametry technické vybavenosti domů, respektive materiál nosných zdí. Jednoznačně nejčastějším stavebním materiálem nosných zdí u obydlených domů byl kámen, cihly, tvárnice a jejich vzájemné kombinace. Celorepublikový podíl této kategorie činil 88 % u obydlených domů se zjištěným materiálem nosných zdí. Ve větších městech byl podíl nepatrně nižší, a to především ve prospěch stěnových panelů. Odlišná struktura byla zaznamenána z krajského pohledu především v Praze, kde bylo panelových obydlených domů se zjištěným materiálem nosných zdí téměř 12 %. Této hodnotě se přiblížil kraj Karlovarský a Ústecký. Od roku 2011 se mimo jiné zvýšil počet obydlených domů postavených ze dřeva, v celé republice jich bylo při Sčítání 2021 více než 41 tisíc.

Připojku na kanalizační síť mělo 64 % obydlených domů se zjištěným způsobem odvádění odpadních vod. V mezikrajském srovnání byl nejvyšší podíl v Praze. Na opačném konci byl Moravskoslezský a Liberecký kraj, kde měla přípoj na kanalizaci méně než polovina tamních obydlených domů. Žumpu či jímku využívala necelá třetina obydlených domů v Česku. Moravskoslezský kraj byl jediným krajem, ve kterém se nacházelo více obydlených domů vybavených žumpou či jímkou než připojených na veřejnou kanalizaci. Vlastní čističkou odpadních vod disponovaly relativně nejčastěji domy v Libereckém a Královéhradeckém kraji. Pozitivním zjištěním je fakt, že podíl domů bez kanalizace a jímky tvořil ve všech krajích méně než 1 % všech obydlených domů se zjištěným způsobem odvádění odpadních vod.

Připojení domu na vodovod je podobně jako u bytů již téměř stoprocentní. V žádném kraji nebyl podíl obydlených domů se zavedeným vodovodem nižší než 99,5 %. Podíl obydlených domů se zavedeným plynem dosahoval v celostátním průměru téměř dvou třetin, ovšem s výraznými rozdíly mezi jednotlivými regiony způsobenými různou mírou plynofikace v jejich obcích.

Více než dvě třetiny obydlených domů měly ústřední domovní vytápění. Výtahem bylo vybaveno necelých 60 tisíc obydlených domů v Česku, výrazně nejvíce jich bylo v Praze.

Byty

Při Sčítání 2021 bylo sečteno celkem 5 340 033 bytů. Celkový počet bytů tak od minulého sčítání vzrostl o více než půl milionu bytů. Více než 83 % z celkového počtu představovaly byty obydlené. Nárůst počtu obydlených bytů v posledním desetiletí činil 9,1 %.

Neobydleno bylo k datu sčítání 16,1 % bytů. Více než polovina byla v obcích do 5 000 obyvatel. Z regionálního pohledu byl největší podíl neobydlených bytů v Jihočeském kraji, a to více než 20 %.

Více než polovina obydlených bytů byla situována v bytových domech. Tento podíl se výrazně lišil podle velikostních skupin obcí. V nejmenších obcích dosahoval pouze jednotek procent, s narůstající velikostí obce tento podíl rostl. V obcích střední velikosti dosahoval téměř 65 %. V nejméně početných obcích s více než 100 000 obyvateli pak bylo 83,5 % obydlených bytů v bytových domech. Naopak minimální podíl bytů v rodinných domech byl sečten v největších městech (jen 15,3 % bytů) a maximální v menších obcích. Nízkým podílem bytů v rodinných domech a vysokým podílem bytů v bytových domech se mezi kraji vymyká hlavní město

Praha. Poměr mezi počtem osob žijících v bytech v rodinných domech a bytech v bytových domech byl v celostátním průměru mírně ve prospěch rodinných domů.

Z hlediska právního důvodu užívání bytu se z více než třetiny jednalo o byty ve vlastním domě, čtvrtina bytů byla v osobním vlastnictví a pětinu tvořily byty nájemní/pronajaté. V souladu se strukturou bytového fondu podle druhu domu byl v Praze nízký podíl (10 %) bytů ve vlastním domě, naopak každý třetí byt byl v osobním vlastnictví. Také každý třetí byt byl nájemní. Opakem je Kraj Vysočina, kde byty ve vlastním domě tvořily polovinu bytového fondu a byty nájemní pouze 12 %. Moravskoslezský kraj pak vynikal vyšším podílem nájemních bytů, které tvoří čtvrtinu místního bytového fondu.

Průměrně velký byt měl 3,9 obytných místností (včetně kuchyně, pokud se jedná o samostatnou místnost). Nejčastěji se na celorepublikové úrovni lze setkat s byty se čtyřmi obytnými místnostmi.

Podle počtu bydlících osob bylo nejvíce těch bytů, ve kterých žila jen jedna osoba. Početně pak následovaly obydlené byty se dvěma a se třemi osobami. Na jeden obydlený byt tak v Česku připadalo průměrně 2,3 bydlících osob.

Technická vybavenost bytů, jako je zavedení vodovodu či plynu do bytu nebo vytápění ústředním topením, se postupem času stále zvyšuje. Plyn byl zaveden již ve více než dvou třetinách obydlených bytů. Vodovod zavedený do bytu je již samozřejmostí, ve všech krajích ho mělo více než 99 % obydlených bytů, u nichž byl údaj zjištěn. Devět z deseti obydlených bytů v Česku je vytápěno ústředním topením. Přibližně třetina obydlených bytů má ústřední dálkové vytápění z teplárny či kotelny mimo dům, další třetina využívá ústřední vytápění s vlastním zdrojem pouze pro daný byt, pětina obydlených bytů pak ústřední domovní vytápění. Jako hlavní zdroj energie k vytápění bytu byl nejčastěji využíván plyn nebo energie z kotelny mimo dům bez rozlišení paliva.

Domácnosti

Celkový počet hospodařících domácností dosáhl hodnoty 4 813 103. V absolutním vyjádření to znamená, že se počet hospodařících domácností zvýšil za posledních 30 let o téměř 830 tisíc. Ve srovnání s předchozím sčítáním v roce 2011 došlo k nárůstu o 10 %.

Změny ve struktuře domácností, které se v intercenzálním období udály, odpovídají dlouhodobým trendům. Struktuře domácností podle typu dominuje i nadále kategorie úplných rodin tvořených jednou rodinou. Nejčastější formou úplné rodiny bylo manželství, které přesto, že jeho podíl od roku 2011 klesl, stále představovalo 77 % úplných rodin. Stále častěji ovšem lidé neuzavírají de iure sňatek, ale žijí v neformálních soužitích. Podíl faktických manželství na celkovém počtu úplných rodin vzrostl z 11 % na 22 %. Rozdíl v zastoupení formálního a neformálního soužití (osob rozdílného pohlaví) se snižuje se zvyšujícím se počtem obyvatel obce. Nejmenší rozdíl mezi těmito dvěma podíly byl zaznamenán v největších městech, kde manželství tvořilo přibližně 71 % úplných rodin a faktická manželství necelých 29 %. Z regionálního pohledu je manželství nejčastěji zastoupeno ve Zlínském kraji a v Kraji Vysočina. V hlavním městě Praha naopak klesl podíl manželství pod 70 %.

Podruhé v historii byla také zjišťována soužití osob stejného pohlaví, tzn. osob v registrovaném partnerství nebo neformálních soužitích. Na úrovni republiky šlo o téměř 8 tisíc párů. Ze tří čtvrtin se jednalo o faktická partnerství, z jedné čtvrtiny partnerství registrovaná. Partnerství osob stejného pohlaví byla koncentrována do nejlidnatějších obcí, skoro polovina partnerství stejného pohlaví žila ve městech nad 100 000 obyvatel.

Necelou pětinu rodinných domácností představovaly neúplné rodiny. V této kategorii výrazně převažovaly osamělé matky nad osamělými otci. Podíl neúplných rodin na rodinných domácnostech se obecně zvyšoval s rostoucí velikostí obce. Nejvyšší podíl měly neúplné rodiny v kraji Ústeckém a Karlovarském (21 %).

Téměř 41 % hospodařících domácností představovaly domácnosti nerodinné. Jedním z nejvýraznějších trendů měnících strukturu domácností je stabilní nárůst počtu domácností jednotlivců - mezi posledními sčítáními se počet domácností jednotlivců zvýšil dokonce o třetinu.

V převážné většině případů bydlí v jednom bytě jedna hospodařící domácnost. V necelých 3 % bytových domácností bydlí dvě hospodařící domácnosti společně. S byty obývanými třemi a více hospodařícími domácnostmi se lze setkat už jen velmi výjimečně. Z hlediska velikostních skupin obcí jsou rozdíly v podílech podle počtu hospodařících domácností v bytě nepatrné. Lze sledovat, že s rostoucí velikostí obce klesá podíl bytových domácností s větším počtem hospodařících domácností. Také regionální rozdíly jsou spíše nepatrné. Nejvyšší zastoupení bytových domácností s jednou hospodařící domácností byl v Ústeckém a Karlovarském kraji, a také v hlavním městě Praze. Naopak nejnižší zastoupení pak v Moravskoslezském kraji a na Vysočině.

Ve více než v polovině (54 %) hospodařících domácností tvořených jednou rodinou nežilo žádné závislé dítě. Domácnosti s jedním závislým dítětem představovaly více než pětinu (22 %) všech hospodařících domácností tvořených jednou rodinou, další téměř pětinu pak domácnosti se dvěma závislými dětmi.

